

ГОВОР

**ПРЕДСЕДНИКА СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ
ДРАЖИМИРА МАРУШИЋА ПОВОДОМ
ОБЕЛЕЖАВАЊА 140 ГОДИНА ПОСТОЈАЊА
ОШ "ИВО АНДРИЋ" У ПРАЊАНИМА**

Поштовани господине министре, драги гости,
драги моји Прањаници!

Чак и ако звучи нескромно, морам да признам да ми је велика част и још веће лично задовољство, што вам се данас обраћам као, председник Скупштине општине Горњи Милановац, народни посланик, председник Организационог одбора и ђак ове школе, чији јубилеј прослављамо. Још кад помислим да ме слушају мој учитељ, отац и мајка, који су ме највише кажњавали за све несташлуке...

Но, шалу на страну, добро дошли у једно од највећих села у Србији, боље рећи варошицу Прањане, која ево данас слави редак јубилеј на овим просторима - 140.годишњицу своје основне школе. Ништа тако речито не говори о једној средини колико људи који су прошли кроз њене школске клупе и трагови које су потом остављали било да су остали у свом родном селу, или их је пут однео далеко. А неке међу њима је заиста одвео и далеко и високо. Дуго већ, не само Прањани, већ и Коштунићи, Леушићи, Брајићи, Теочин, Брезна, Срезојевци, Богданица, Гојна Гора, Каменица, Дружетићи, Мршељи, Јанчићи, Рошци,

Миоковци - с поносом ослушкују добре гласове о стручности, успешности и резултатима оних који су још у овој школи много обећавали. Нема детета са села коме је тај пут био лак, посебно када је реч о генерацијама које су са дрвеним кофером по први пут одлазиле у велике градове, савлађујући двоструко више непознаница од својих вршњака са калдрме, а опет, нико се њиховом успеху није радова тако искрено и са толико поштовања колико родно село. Није мала ствар за сељака кад чује да је неко од његових догурао до инжењера, лекара, генерала, доктора наука... важно је само било да не забораве одакле су пошли.

Наравно, нису сви одлазили на велике школе по градовима. Много је више оних који су остајали настављајући традицију вредних српских домаћина. И једни и други, остају нераскидиво повезани првим ђачким искуством, првим словом које су овде научили, првој љубави и ђачким несташлуком. У осталом има нас доста који ћемо се касније много чега присетити у четири ока.

Али, као председник Скупштине општине Горњи Милановац морам заиста да се похвалим да је реновирањем старе прањанске

данас председник Скупштине општине, већ зато што општинско руководство хоће да испуни зацртани програм развоја за који је добило мандат. И кад је реч о граду Горњем Милановцу, и кад је реч о Руднику, Враћевшници, Такову, Брусници и тако редом. А то, што ја нескривам задовољаство када се гради и у Прањанима, нико ми не може замерити нити би било нормално да се понашам другачије.

Још једном се захваљујем свима којима Прањани нису били данас далеко да са нама поделе радост поводом јубилеја Основне школе "Иво Андрић".

Хвала милановачком "Градитељу" и "Индустромонтажи" - Београд на коректно изведеним радовима.

Хвала донаторима.

Хвала Месној заједници и руководству школе на домаћинском труду да ова свечаност буде достојна јубилеја.

Изузетно ми је драго што се она догађа баш 3.децембра када је Суворорско-колубарском битком и наш крај крупним словима убележен у слободарску историју Србије. И коначно, ово је прилика да се на достојанствен начин придружимо обележавању 80.година од пробоја Солунског фронта.

На крају, дозволите још само да својим Прањанцима, ђацима и наставницима Основне школе "Иво Андрић" честитам велики јубилеј. Нека ова школа још дуго година буде извор просперитета нашег краја.

Молим заменика министра просвете господина Михаила Јокића, да истим оним звоном које је први пут zazвонило давне 1858.године, огласи да школа и даље ради.

Хвала.